

ז). טובה מרבות את כלבו של אדם יותר ממהה מליקות, ע"י שהודי שוכב ללבו וכחות עצמו, מתקיים בו כתית למאור, ממשיג האור. וזה הדרך להשיג האור הגנו בשבת, וכדיaitא שערכ שבת הוא אחד מומני תושבה, שבפניא דמעלי שבתא כאשר יהודו רוצה להכנס לש"ק ומרגיש עצמו כ"כ רחוק איך יכנס לש"ק, הרי ע"ז שמשבר את לבבו מתקיים בו מזבח אבנה בשברון לבבי, בבח"י כתית למאור, שע"ז מתחילה להאיר. וכמ"א בתיקו"ז (בקדימה) הפק בש"ת ותשכח שב"ת, השער להכנס לש"ק הוא הבושא ושברון הלב שיש ליהודי בעומדו להכנס לשבת ואין לו במה להכנס, שע"י הבשת תשכח שבת, שהבושא עצמה היא עברו הכניסה לש"ת. וזה מד"א ממן הס"ק מסלונים ז"ע בפי מאחוז"ל (שבת יב). חייב אדם למשמש בגדו ערבית שבת עם חשכה, אמר רב יוסף הלכתא רבתיה, בגדו מלשון בגידה, ערבית שבת עם חשכה צריך יהודי למשמש בגדותיו שבגד בכל ימות השבוע ולא התנגן כראוי, ע"ז אמר רב יוסף הלכתא רבתיה לשבת, זהה הליכה וכניסה רבתיה לשבת, כאמור שאפילו אם אין לו במה להכנס לשבת הרי המשמש בגדותיו הוא הכניסה לש"ק, וזה מרומו באומרו כתית למאור להעלות נר תמיד בשב"ת.

עד אין סוף, בבח"י והיה לך ה' לאור עולם. וזה עניין שבעת הנרות כמד"כ אל מול פניו המנורה יairo שבעת הנרות, שכאמור פניו המנורה מרומו לאור האלקות, שאל מול פניו המנורה יairo שבעת הנרות, שכל שבעת הנרות מקבלים את אור האלקות להשפיעו על כל העולם. ועד"ז הוא ג"כ עניין שבעת ימי בראשית, שאור האלקות המPAIR בשבעת מאייר את כל שבעת הימים, שכל ימות השבעת מקבלים את אורים משב"ק, וכמו שאומרים הימים יום ראשון בשבת היום יום שני בשבת וכו', שכל יום מושפע מש"ק להמשיך הימנה את האור הגנו. וזה להעלות נר תמיד, שמקור האור הוא הש"ק, אשר כדוגמת אור השמש מאייר את כל שבעת ימי בראשית. וזה שאמר לו שהנרות לעולם יairo ושלך קיים לעד, שהוא עניין נצחי ומתקיים ע"י הש"ק, כי ישראל אינם יכולים להתקיים בלי אורו ית', וכל' הכתוב והיה לך ה' לאור עולם.

והנה הדרך להמשיך את האור והוא ע"י כתית למאור, שענינו בדברי המדרש (בריש הפה') שנמשלו ישראל לזית, מה הייתה זהה אילו נתן לנו עד שחובטין אותו וטווחנין אותו, כך ישראל אינם מגיעים למדרגותיהם ואינם שבים בתשובה עד שאומות העולם עושים להם יטורים. וכבר אמרו חז"ל (ברכות

וזאתה תצוה

מצינו לשון ציווי גם בקרבן תמיד בפ' פנהם, צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוח תשמרו להקריב לי במועדו, שבכל הקרבות לא נוכר לשון זה רק בקרבן תמיד. וכן בשיריפת העולה בפ' צו נאמר צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורה העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבוקר ואש המזבח תוקד בו, וכל זה צריך ביאור.

ויל"ע פ' מאמר מラン אדמור'ר בב"א זי"ע (ב"א עניין שבת הגדול), על דברי הთ"כ הנזכרים, בעניין הכתוב צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורה העולה

וזאתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זיך כתית למאור להעלות נר תמיד. הנה בפרשיות התורה שנאמרו לבני ישראל מצינו כמה לשונות, אמרו אל בני ישראל שענינו אמרה רכה, ודבר אל בני ישראל כמו שמביא רשי בפרשית יתרו (שמות יט) דאמרה היא לשון רכה ודיבור הוא לשון קשה. ולמעלה мало הוא עניין ציווי, שהוא בדברי הת"כ בפרשית צו, אין צו אלא לשון יזרעו. ועפ"ז יש להבין למה מעשה המנורה נאמר בלשון ציווי, וכן גם בפ"ר אמר נאמר כן לעניין המנורה, צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זיך. עוד

הבוקר ואש המזבח תוקד בו, עד הבלתי מפיק הבלא, שאש המזבח נתן השיעית שתשרוף ותכליה את אש התאות. וכח זה של העולה עד לכל ישראל שעלה ידו בכחו של יהודי להתגבר על הרהורים רעים. וזה הרמו בלשון ציווי שנאמר עוד במעשה המנורה ובקרבן תמיד, דנהנה פגמים אלו הם כמאמר ז"ל, מתחילהם בעין רואה ואתה"כ הלב חומד וכלי המעשה גורמים, וכנגד זה הם שלשה עניינים הללו. פרשת המנורה היא כנגד עין רואה, שמצוה בא הפגם במח הדעת שם ראשית הפגם כדיוע, והתיקון לפגמי המה הוא המנורה המארה ליהודי באورو ית'. מקור כל הפגמים הללו הם מקטנות הדעת, כמאחוז"ל (סוטה ג). אין אדם עובר עבריה אלא א"כ נכנסה בו רוח שטוחה, כאשר אדם בקטנות הדעת ואיןו רואה או ראלקותו ית' הריו או כבומה ונמשך לתאות באור אלקותו ית', כאשר מאיר או ראלקותו ית' מסתלק החשך מליא, דכאשר מעלים או ר נעלם החשך. וכמאמר מרן אדרמו"ר בכ"א זי"ע בל' בימי לי נהורא ותחפי לכון בתאת (אקדמות), כאשר יהוד רואה או ראלקוות אויז ותחפי לכון בתאת, כל התאות אצלו הבל הבלתי הכל הבל. והוא דכ' במעשה המנורה ואתה תצוה את בני ישראל, שביתר צrisk זירעו בענין שיש בו פגם לדורות, היינו הפגם במח הדעת, אשר כאמור כל שלטון היצה"ר בעניינים אלו הוא רק בעת חשכות וקטנות הדעת, והתיקון לוה ע"י או ר המנורה המאר לישראל שיראו באור אלקותו ית', שעי"ז מתרבטים כל שלטון היצה"ר בעניינים אלו מה הדעת. והוא מהא"כ יערך אותו אהרן ובנו מערב עד בוקר לפני ה' חקת עולם לדורותם, היינו שהוא עניין השיקר לדורות, מערב עד בוקר, שעיקר התגברות הרע בזה מערב עד בוקר. וזה שאחוז"ל כתית למאור ולא כתית למןחות, דכוון שריאשית התיקון הוא במח שכגדו הוא או ר המנורה המאר ליהודי באור אלקותו ית', וכדי ישיהודי יכול לראות או ראלקותו ית' צrisk הוא לכתת את החומר, כי החומר מסתיר את עניינו שאינו יכול לראות, לכן או ר המנורה המאר לישראל באור אלקוות צrisk להיות כתית דוקא

היא העולה על מוקדה וגוו', אין צו אלא לשון זירעו מיד ולדורות, אמר ר' שמעון ביותר צrisk הכתוב לו זו במקום שיש בו חסרון כיס. ופירש מרן זי"ע, שענינו כמאחוז"ל (ויק"ר ז, ג) שהעולה באה לכהר על הרהורים הלב, והנה אחוז"ל (יוםא כת). הרהורי עברה קשים מגופה של עברה, לפי שבונגע לעצם החטא הרי יהודי הוא חלק א' מועל, וכאשר חוטא בפועל אין לו מנוח מיסורי המצפן איך עשה דבר כזה, אבל בהרהור עברה אין אדם מרגיש שחטא בזה, שהרי רק הרהר ולא חטא בפועל, ומילא אין לו יסורי מצפן ולא מציקים לו רגשי חריטה, ולכך קשים הרהורי עברה מעבירה. ובמיוחד הרהורי פגמי בריה"ק, שע"ז נאמר צו, לשון זירעו מיד ולדורות, כיוון שהרהור עברה בענייני הפגמים האלו מה פוגם גם את הדורות הבאים, כמאח"כ (תהלים נא) הן בעון חולתי ובחטא יחתמתי אמי, ולפיכך התגברות הקשה ביותר של היצה"ר בהרהור עברה היא בעניינים אלו, שבזה פוגם היצה"ר לא רק אותו אלא גם את הדורות הבאים. וע"כ צrisk בזה זירעו ביותר, כיוון שהוא פגם מיד ולדורות. אמר ר' שמעון ביותר צrisk הכתוב לו זו במקום שיש בו חסרון כיס, היינו שהרהור עברה יש להם חסרון בהיותם מכוסים שאיש אינו רואה זאת, שם בעבורות בפועל יש לאדם מניעות מחתמת שמתבישי לחטו באפני הסוכבים אותו, הרהור עברה הרי יש להם גריונות בזה שהם מכוסים ואין איש רואו בקהלתו, יוכל להיות שהאדם נמצא בחברת חסדים ואנשי מעשה ובתוקן הוא הוא חושב מחשבות רעות באין מונע, והרי שהפגם בזה גדול מאד. לכן ביותר צrisk הכתוב לו זו במקום שיש חסרון כיס. וזה זאת תורה העולה, שעבורות בפועל מתכפרים בחטא וASHם, אך במה יתכפר יהודי מהרהור עברה, לכך נתן הקב"ה את העולה הבאה לכפר על הרהור הלב לבב ידה ממנה נדה. וע"פ דביה"ק י"ל המשך היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבוקר, דעיקר התגברות היצה"ר בעניינים אלו היא כל הלילה עד הבוקר, לפי שלילת החיצונים היא בעיקר בלילה. וכך היה העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד

ובידיו עוזן, שתמיד של שחר מכפר וכו', והיינו שקרבן התמיד היה שורש ומקור לקודשה שהקב"ה משפיע לכל ישראלי היהודי לא יתנתק מהש"ית, גם אחר שכבר נכשל וחטא ונתרחק ח"ו, מכפר עליו קרבן התמיד ומשיבו לשורשו, שתכליתו של היהודי להיות דבוק בה, ואם ע"י החטאים הריהו מתרחק מהתכלית ונניה מנתק ח"ו מהש"ית, בעוד קרבן התמיד היה מחבר שוב את נשות ישראל לאביהם שבשבמיים. וזה אומרו תשמרו להקрай ליב במוועדו, שע"י קרבן זה הנכם נשמרים שלא תנתקו ח"ו מהש"ית.

בכל המצבים תמיד הקב"ה אווח ביהודי לבל יתנתק ח"ו, הן בראשיתו בפגם המת, והן כאשר אווח כבר בתשוקת הלב, ואפילו אם כבר נכשל וחתא רת", יכול הוא תמיד לשוב לשורשו. ואם בזמן שביהם"ק קיים הושפע זאת מכח המנורה והקרבנות, עתה בחורבנו מתקאים זה ע"י התפלות אשר במקום קרבנות תקנות, דע"י היהודי משיח לבכו לפני הש"ית ושופך כמים לבו נוכח פניו ה' ג"פ ביום,CMD"כ (תהלים נה) ערב ובקר וצחים אשיתה ואהמה ויישמע קולי, ע"ז מבטל את כל המחיצות שנתחוו בינו להש"ית. וענין זה מרומו ג"כ בלשון צו, שהוא לשון פקודה והיינו שלא יתכן אחרת, כי לא יתכן היהודי יהיה מנתק מהש"ית.

מsha"c למנחות. וזהו פי"ו אתה תצוה את בני"ו ויקחו אליך שמן זית ורק כתית למאור, היינו שתצוה אותם כתתו את עצמכם וע"ז מתהילו להאר, שرك ע"י שמכתת את חומרו לפניהם הש"ית מאיר לו אור המנורה ונפקחים עיניו לראות אור באורו ית'.

וכנגד הלב חומד שהוא עניין תאوت הלב ותשוקתו, היא פרשת אש המזבח וэт תורה העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבוקר ואש המזבח תוקד בו, שהעולה מסירה את האש הזורה הבוערתقلب, שהיא תשוקת הלב לתאותה. ופגם הלב עוד יותר קשה מהמת, כיון שהוא כבר בכח"א אש, וע"כ עצתו רק ע"י אש המזבח תוקד בו בח"י הבלא מפיק הבלא, שאש המזבח הכנסה אש של קודשה בכל ישראל כל הלילה עד הבוקר לכלהות את אש התאות.

ואח"כ כלិ המעשה גומרים, שכנגד זה בא קרבן התמיד המכפר לאחר שיהודי כבר נכשל וחטא, دائم של שחר מכפר על עבירות של לילה ותמיד של בין הערכבים מכפר על עבירות של יום, יש סוג עבירות של לילה ויש סוג עבירות של יום, ועל כלום מכפר קרבן התמיד. וע"כ נאמר לשון צו בקרבן מיד ולדורות, המנתק היהודי מאביו שבשבמיים. שקרבן התמיד עניינו כמוago"ל (במד"ר כא) שלא לנ אדם

ויקחו אליך

ויל' בהקדם דברי המדרש (ויק"ר א,ו) שדורש הכתוב (משל לי"ב) יש זהב ורב פנינים וכלי יקר שפתוי דעת. יש זהב, הכל הבאו נדבתן למשכן הה"ד וזאת התרומה וגוו', ורב פנינים, זו נדבתן של נשים דכתיב והנשיים הביאו וגוו'. וכל יקר שפתוי דעת, בנוגג שבעלם אדם יש לו זהב וככסף אבני טובות ומרגליות וכו' ודעת אין בו מה קניה יש לנו, כמו שהמשל אומר דעתה קנית מה חסרת דעת חסרת מה קנית וכו', לפי שהיתה נפשו של משה עגומה עליו

.א.

אתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך וגוו'. ויל' העניין שמצוות הדלקת המנורה מתיחסת אל משרע"ה CMD' ויקחו אליך יותר מאשר מצוות התורה. כן מצינו במצוות פרה אדומה דכתיב ג"כ ויקחו אליך (במדבר יט) וכמד"א שנקראת על שמו של משה, מהו העניין המיוחד בב' מצוות אלו שמתייחסות למשה.